

Ügyszám: IV/1693-3/2018

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Alulírott L. Nagy Ügyvédi Iroda (korábbi nevén: L. [REDACTED])

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám: IV/1693 - 3 / 2018	
Érkezett: 2019 FEBR 21.	
Példány: 1	Kezelőiroda:
Melléklet: 0 db	[Handwritten signature]

1.) perújító alperes [REDACTED]

perújított felperessel szembeni peres eljárásban az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLII. törvény 27. § alapján az alábbi

kiegészítéssel egységes szerkezetű panaszt

terjeszti elő a IV/1693-3/2018. számú ügyben 2019.01.11. napján kelt tájékoztatásra hivatkozással.

Kérjük a tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy állapítsa meg **Budai Központi Kerületi Bíróság 18.P.20.405/2018/4** és a **Fővárosi Törvényszék 41.Pkf.635.185/2018/3** számú végzésének az alaptörvény-ellenességét, és az Abtv. 43. §-ának megfelelően az(oka)t semmisítse meg.

Kérelmünk indokolásaként az alábbiakat adjuk elő:

1. Az indítvány benyújtásának törvényi és formai követelményei

a) A pertörténet és a tényállás rövid ismertetése, a jogorvoslati lehetőségek kimerítése

Előadjuk, hogy a perújító alperes a Mötv. 16/A. §-a szerinti parkolásüzemeltető cégnek minősül. A perújított felperes az alperes üzemeltetési területén díjfizetés nélkül várakozott, erre tekintettel a perújító alperes várakozási idejét érvényesített perújított felperessel szemben. Az igényérvényesítés során a perújított felperes közjegyző 11041/Ü/31401/2015/2. számon fizetési meghagyást bocsátott ki a perújított felperessel szemben összesen 18.040,- Ft tőke és 34.445,- Ft eljárási költség vonatkozásában, amely fizetési meghagyás 2015. december 08. napján jogerőre emelkedett. Az Fmhtv. 36. § (1) bek. alapján *ha fizetési meghagyást ellentmondással határidőn belül nem támadták meg, annak ugyanolyan hatálya van, mint a jogerős ítéletnek.*

A 11041/Ü/31401/2015/2. számú jogerős fizetési meghagyás alapján a perújító alperes végrehajtási eljárást kezdeményezett a perújított felperessel szemben, amely végrehajtási eljárás során a perújító alperes teljes követelése megtérült.

Ezt követően a perújított alperes a perújító alperessel szemben a perújított felperes követelés vonatkozásában D [REDACTED] közjegyző előtt 11065/Ü/30108/2017. számon fizetési meghagyást bocsátott ki a perújított felperessel szemben, amely fizetési meghagyás 2017.02.25. napján jogerőre emelkedett. A fizetési meghagyásos eljárásban a perújított felperes „jogalap nélküli gazdagodás visszatérítése” jogcímen 96.543,- Ft-ot, ezzel összefüggésben

„kártérítésként” további 300.000,- Ft-ot, eljárási költségként pedig 11896,- Ft-ot érvényesített a perújító alperessel szemben. A jogerős fizetési meghagyás alapján a perújított felperes végrehajtási eljárást kezdeményezett a perújító alperessel szemben, amely során [REDACTED] önálló bírósági végrehajtó inkasszó útján összesen 478.543,- Ft-ot érvényesített a perújító alperessel szemben.

A perújító alperes 2017.04.18. napján perújítási eljárást kezdeményezett, a perújítási kérelmét a régi Pp. 260. § (1) bekezdés c) pontjára alapította, amely szerint:

„260. § (1) A jogerős ítélet ellen perújításnak van helye, ha

c) a perben hozott ítéletet megelőzően ugyanarra a jogra nézve már korábban jogerős ítéletet hoztak;”

A fenti tényállás alapján megállapítható, hogy a felek között a perújítási kérelmünkkel támadott követelés tekintetében egyszer már volt folyamatban fizetési meghagyásos eljárás, amely eljárás során a fizetési meghagyás jogerőssé és végrehajthatóvá vált. A fizetési meghagyásos eljárásról szóló 2009. évi L. tv. 36. § (1) bekezdése alapján *ha a fizetési meghagyást ellentmondással határidőn belül nem támadták meg, annak ugyanolyan hatálya van, mint a jogerős ítéletnek.*

A Pp. 229. §-a alapján:

„229. § (1) A keresettel érvényesített jog tárgyában hozott ítélet jogereje kizárja, hogy ugyanabból a tényalaptól származó ugyanazon jog iránt ugyanazok a felek - ideértve azok jogutódait is - egymás ellen új keresetet indíthassanak, vagy az ítéletben már elbírált jogot egymással szemben egyébként vitássá tehessék (anyagi jogerő).”

A perújított felperes a perújítással támadott 11065/Ü/30108/2017/2. számú fizetési meghagyásos eljárásban a fenti egyértelmű eljárásjogi rendelkezések ellenére olyan követelést tett ismételt vitássá illetve az eljárás tárgyává, amely vonatkozásában az anyagi jogerő beállt.

A perújító alperes perújítási kérelmét a jelen beadvánnyal támadott első- és másodfokú határozatok arra történő hivatkozással utasították el, hogy a res iudicata tilalmába történő ütközés nem állapítható meg, ugyanis a jogerős fizetési meghagyással érvényesített követelés (várakozási díj- és pótdíj) „más jogcím” (jogalap nélküli gazdagodás visszatérítése) feltüntetése mellett lett visszakövetelve a perújító alperestől, így pedig az eljáró bíróságok szerint nem állapítható meg az ítélt dolog fennállta.

b) A jogorvoslati lehetőségek kimerítése

A per tárgyának értéke 396.543,- Ft. A perújító alperes az elsőfokú, Budai Központi Kerületi Bíróság által 18.P.20.405/2018/4 számon meghozott végzéssel szemben fellebbezéssel mint rendes jogorvoslattal élt, amelyet a Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság 41.Pkf.635.185/2018/3. szám alatt jogerősen elbírált, így a perújító alperes a jogorvoslati lehetőségeit kimerítette, felülvizsgálati eljárás kezdeményezésére pedig a per tárgyának

értékére tekintettel nincsen lehetősége, így az nincs is folyamatban. Ennek alapján a perújító alperesnek nincsen más olyan eljárásjogi lehetősége, amely biztosítaná számára azt, hogy a perújítási kérelme érdemben elbírálásra kerüljön.

c) Az alkotmányjogi panasz benyújtásának határideje

A jogerős 41.Pkf.635.185/2018/3. sz. végzés a perújító alperes jogi képviselője részére 2018.10.08. napján lett elektronikus úton kézbesítve, így jelen kérelmünk előterjesztésével az Abtv. 30. § (1) bekezdése szerinti 60 napos határidő megtartásra került.

d) Az indítványozó érintettségének bemutatása

A panasz előterjesztője a jelen alkotmányjogi panaszban támadott bírói döntés alapjául szolgáló polgári perben perújító alperesként vett részt, így az érintettsége nyilvánvalóan fennáll.

e) Annak bemutatása, hogy az állított alapjogsérelem a bírói döntést érdemben befolyásolta vagy a felmerült kérdés alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés

Jelen eljárásban arra kívánunk hivatkozni, hogy az ügy érdemében hozott bírói végzések egyrészt áttörték a res iudicata tilalmát, illetve figyelmen kívül hagyták a perújítás intézménye által biztosított kifejezett jogszabályi célt, amely az ítélt dolog ismételt elbírálását hivatott kizárni. Az Alaptörvény B) cikkének, XXVIII. cikkének valamint a 28. cikkének ilyen módon történő megsértése által a sérelmezett végzések egyértelműen alaptörvény-ellenesek, amely alaptörvény-ellenesség a bírói döntést érdemben befolyásolta.

2. Az alkotmányjogi panasz benyújtásának érdemi indokolása

a) Az Alaptörvény megsértett rendelkezéseinek pontos megjelölése

Előadjuk, hogy álláspontunk szerint a jelen panasszal támadott végzések az Alaptörvény alábbi rendelkezéseit sértették meg:

„B) cikk

(1) Magyarország független, demokratikus **jogállam.**”

„XXVIII. cikk

(1) Mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el.”

„28. cikk

*A bíróságok a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban **azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezik.** Az Alaptörvény és a jogszabályok értelmezésekor azt kell feltételezni, hogy a **józan észnek** és a közjónak megfelelő, erkölcsös és gazdaságos célt szolgálnak."*

b) A megsemmisíteni kért bírói döntés alaptörvény-ellenességének indokolása

Álláspontunk szerint a jelen panasszal támadott végzések sértik az Alaptörvény fent megjelölt szakaszait. Indokolásként előadjuk, hogy a jogállamiság egyik alapvető kritériumaként megjelenő jogbiztonság jogintézményének a legalapvetőbb megnyilvánulása az, hogy a felek közötti jogvitát végső soron az állam által biztosított intézményrendszer, így tipikusan a bíróság vagy szűkebb terjedelemben az azzal azonos hatályú döntés (a továbbiakban együttesen: ítélet) meghozatalára jogosult közjegyző bírálja el, annak érdekében, hogy így a felek közötti jogvita lezáruljon illetve valamely fél a másik féllel szemben érvényesíthesse a másik féllel szembeni jogos követelését.

Az anyagi jogerő az így meghozott ítéleteknek a megkérdőjelezhetetlenségét, a már egyszer elbírált jogvita újbóli vitássá tételének a kizárását hivatott biztosítani.

A jogalkotó – felismerve azt, hogy a leggondosabb eljárás mellett is előfordulhat az, hogy ugyanazon kérdés kapcsán az arra hivatott fórum kétszer is (adott esetben egymásnak ellentmondó) döntést hozott –, a régi Pp. 260. §-ban megteremtette annak a lehetőségét, hogy az így res iudicata tilalmába ütköző módon meghozott „második” ítélet hatályon kívül helyezték, mégpedig anélkül, hogy ezzel kapcsolatban vizsgálni kellene a felek felróhatóságát vagy bármely egyéb szubjektív előkérdést, mivel a felek magatartásának ilyen jellegű értékelésénél jelentősebb társadalmi érdek fűződik ahhoz, hogy ugyanazon kérdés kapcsán ne születhessen egymással párhuzamosan több ítélet is.

Értelemszerűen nem beszélhetünk a jogbiztonság kritériumának a megvalósulásáról akkor, amikor az állam az intézményein keresztül ugyanazt a kérdést – jelen esetben azt, hogy a perújító alperesnek a perújított felperes tartozik-e az alapul szolgáló jogviszonyból eredően várakozási díjjal és pótdíjjal – két egymásnak ellentmondó módon bírálja el, egyidejűleg rögzítvén azt, hogy a perújító alperesnek a felperes tartozik várakozási díjjal és pótdíjjal valamint azok járulékaival, valamint azt is kimondván, hogy az így érvényesített követeléssel a perújító alperes a perújított felperes terhére jogalap nélkül gazdagodott, és azt a perújító alperes köteles a perújított felperes részére visszafizetni.

Azáltal, hogy a perújítás során eljáró bíróságok úgy foglaltak állást, hogy jelen esetben a perújítás nem megengedett, mivel a „jogalap nélküli gazdagodás” már egy teljesen eltérő jogviszonyt eredményezve áttöri a res iudicata tilalmát, és így nem beszélhetünk ítélt dologról, ennek hiányában pedig a perújítást az eljáró bíróságok nem engedik meg, azaz a beállt jogellenes állapot jogszabályi orvosolásának a lehetőségét is elveszik, megítélésünk szerint a fentiek alapján a jogállamiság követelményéből eredő jogbiztonság kritériumának az annulálását eredményezi.

Megítélésünk szerint sérült továbbá az Alaptörvény XXVIII. cikke is, figyelemmel arra, hogy az adott szakasz értelmében a perújított alperesnek ahhoz volt joga, hogy fizetési meghagyásos eljárásban *a jogait [...] bíróság [...] bírálja el.*"

Az adott szakasz szerinti elbírálás kritériumainak megfelel a jogerős fizetési meghagyással történő igényérvényesítés is a korábban már megjelölt Fmhtv. 36. §-a szerint. Az Alaptörvény ezen cikke szerinti „lebírálás” kitétel magába foglalja azt is, hogy a (jogerős) elbírálást követően az adott jog fennálltát a másik fél nem kérdőjelezheti meg, nem vonhatja kétségbe az állami intézményrendszer kereteinek a felhasználásával illetve azt nem teheti jogi eljárásban ismét vitássá.

Amennyiben az mégis így történne, az értelemszerűen a kereset idézés kibocsátása nélküli elutasítását vagy visszautasítását, ennek hiányában a per megszüntetését kell, hogy eredményezze, illetve amennyiben az nem történik meg, akkor a kialakult helyzet perújítás útján orvosolható.

Az elsőként meghozott jogerős ítélet (illetve jelen esetben fizetési meghagyás) anyagi jogerejét, azaz az Alaptörvény XXVIII. cikke szerinti „elbírálás” jogát relativizálják a jelen panasszal támadott végzések, azáltal ugyanis, hogy megtagadják azt, hogy a fennálló jogsértő helyzet perújítás útján orvoslást nyerhessen, lényegét tekintve megfosztják a perújító alperest azon jogától, hogy a felperessel szembeni várakozási díjhoz és pótdíjhoz való konkrét jogát elbíráltnak, jogszerűen fennállónak és állami kényszer útján érvényesíthetőnek tekinthesse.

A meghozott jogerős ítélet sérti az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében biztosított tisztességes bírósági eljáráshoz való jog az alábbiak szerint:

Az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése értelmében mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el.

A tisztességes eljáráshoz való jog értelmezése kapcsán - az Alaptörvény negyedik módosítására (2013. március 25.), valamint a 13/2013. (VI. 7.) AB határozat, Indokolás [32] pontjában foglaltakra tekintettel - figyelemmel kell lenni arra, hogy először a 7/2013. (III. 1.) AB határozat, majd az Alkotmánybíróság több, ezt követően meghozott határozata konzekvens módon irányadónak tekintette az ezen alapvető joggal összefüggésben kimunkált korábbi alkotmánybírósági gyakorlatot {7/2013. (III. 1.) AB határozat, Indokolás [24]; 21/2014. (VII. 15.) AB határozat, Indokolás [53]-[60]; 22/2014. (VII. 15.) AB határozat, Indokolás [47]-[48]; 34/2014. (XI. 14.) AB határozat, Indokolás [142]; 36/2014. (XII. 18.) AB határozat, Indokolás [67]}. Így jelen ügy kapcsán is szükségszerűen arra a következtetésre kell jutnunk, hogy a korábbi határozataiban szereplő érvek és megállapítások alkalmazhatóságának nincs akadálya.

„Az Alaptörvénynek ez a rendelkezése egyrészt magában foglalja - általában véve - a bírósághoz fordulás jogát, másrészt eljárási garanciákat követel meg.” {36/2014. (XII. 18.) AB határozat, Indokolás [66]} „Az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésének értelmezésével nevesíthetők a tisztességes eljáráshoz való jog tartalmát kitöltő ún. részjogosítványok. Ezek különösen: a bírósághoz fordulás joga, a tárgyalás igazságossága (ami nem garantálja a döntés igazságosságát), a tárgyalás nyilvánosságának és a bírói döntés nyilvános kihirdetésének a követelménye, törvény által létrehozott bíróság, a bírói függetlenség és pártatlanság kívánalma, továbbá az ésszerű időn belüli elbírálás.” {22/2014. (VII. 15.) AB határozat, Indokolás [49]}

Az Alkotmánybíróság azt is megállapította, hogy „[...] a tisztességes eljáráshoz való jog magában foglalja az alkotmányszövegben kifejezetten nem nevesített bírósághoz való jog valamennyi feltételét is. (ABH 1998, 91, 98-99.) Az Alkotmánybíróság értelmezésében tehát a tisztességes eljáráshoz fűződő jog körébe tartozik a hatékony bírói jogvédelem követelménye, amely szerint [...] alkotmányos igény, hogy a perbe vitt jogokról a bíróság érdemben dönthessen. Önmagában a bírói út igénybevételének formális biztosítása ugyanis nem elegendő az eljárási garanciák teljesedéséhez, hiszen az alkotmányos szabályban előírt garanciák éppen azt a célt szolgálják, hogy azok megtartásával **a bíróság a véglegesség igényével hozhasson érdemi döntést**. A tisztességes eljárás követelménye tehát magában foglalja a **hatékony bírói jogvédelem igényét is**. A tisztességes eljárás alkotmányos követelményrendszerét kielégítő hatékony bírói jogvédelem pedig attól függ, hogy az eljárási szabályok értelmében a bíróság mit vizsgálhat felül”. {7/2013. (III. 1.) AB határozat, Indokolás [24]; hasonlóan: 36/2014. (XII. 18.) AB határozat, Indokolás [69]; 8/2011. (II. 18.) AB határozat, ABH 2011, 49, 80-81.}

Jelen ügyben az Alkotmánybíróság által az Abtv. 27. §-ával kapcsolatban kialakított gyakorlatának megfelelően, szükséges tartózkodni a bíróság által megállapított tényállás felülvizsgálatától. Az Alkotmánybíróság vizsgálódásának középpontjában a bírósági eljárás kell, hogy álljon, amellyel összefüggésben azt szükséges megítélni, hogy az összhangban van-e az Alaptörvénnyel.

Ennek keretében elsősorban azt szükséges vizsgálni, hogy a bíróság által az ügyre alkalmazandónak ítélt jogszabály értelmezése során mennyiben jutottak érvényre a tisztességes bírósági eljáráshoz való jogból fakadó követelmények.

A jelen ügy tényállása alapján tényként állapítható meg az, hogy a perújító alperes egyszer már törvény által meghatározott eljárásrendben lefolytatott fizetési meghagyásos eljárásban érvényesítette a követelését a perújított felperessel szemben, így a bírói jogköröket gyakorló közjegyző a véglegesség igényével hozott érdemi döntést azzal kapcsolatban, hogy a perújított felperes díjfizetési kötelezettsége fennállt-e, és ha igen, akkor milyen terjedelemben az perújító alperes felé. Az így meghozott jogerős fizetési meghagyás a Pp. 229. §-a szerinti

védelemben részesül, azaz azt a felek a továbbiakban nem teheték volna vitássá, ezáltal is biztosítva annak az érdemi döntés véglegességéhez fűződő célt, amely a tisztességes eljáráshoz való, Alaptörvény által garantált jogból ered a fentebb levezetettek szerint.

Amennyiben megállapítható az, hogy a felek ugyanazon egyszer már elbírált jogot ismételtén vitássá tették, és az adott jogvita két különböző jogerős ítélettel (illetve azzal azonos hatályú fizetési meghagyással) egymással ellentétes módon lett elbíráva, akkor a korlátozás nélkül lehetőség van a 260. § (1) bekezdés c) pontja alapján a később született jogerős ítélet (fizetési meghagyás) bírói úton keresztül történő hatályon kívül helyezésére.

Mindezek alapján az ügyben született bírósági döntések azon rendelkezése, amely figyelmen kívül hagyta a Pp. 229. §-a biztosította jogvédelmet valamint a Pp. 260. §-a biztosított garanciális szabályt, sérti az indítványozónak az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében biztosított tisztességes bírósági eljáráshoz való jogát, ezen belül a hatékony bírói jogvédelem követelményét, és azt az alkotmányos igényt, hogy a perbe vitt jogokról a bíróság érdemben, a véglegesség igényével dönthessen.

Szintén sérti a panasszal támadott két végzés az Alaptörvény 28. cikkét, az eljárt bíróságok ugyanis a végzésük meghozatala során a jogszabályok szövegét, így különösen az anyagi jogerő fogalmát meghatározó régi Pp. 229. §-át és a nem a 260. § (1) bekezdését nem a jogszabály céljával összhangban alkalmazták.

Az a hivatkozás ugyanis, amely szerint az ítélt dolog fennállta azért nem állapítható meg, mert nem „ugyanazon jog” lett a két fizetési meghagyással érvényesítve, nyilvánvalóan nincsen összhangban sem az anyagi jogerő intézményének a céljával, sem a bíróságok által alkalmazott Pp. 260. §-ának a céljával.

A magyar felsőbbbírói jogalkalmazás egységes gyakorlata szerint téves ugyanis az az okfejtés, amely szerint az ítélt dolog nem állapítható meg akkor, amikor egy egyszer már elbírált igényt a másik fél „jogalap nélküli gazdagodás” jogcímén akar visszakövetelni.

Ezzel kapcsolatban hivatkozni kívánunk arra, hogy a Legfelsőbb Bíróság avagy Kúria következetes gyakorlata szerint *az anyagi jogerő szempontjából akkor is fennáll például az érvényesített jog azonossága, ha a korábbi perben szavatossági igény tárgyában döntött a bíróság, az újabb perben pedig a fél az azonos követelésének jogcímét kártérítésben jelölte meg.* (Legfelsőbb Bíróság Gf. II. 30 641/1982. - **BH1984. 371.**)

Ebből a szempontból tehát nem bír jelentőséggel az, hogy a perújított felperes jogalap nélküli gazdagodás jogcímén kívánja visszakövetelni a jogerősen már megítélt várakozási díjat és pótdíjat, valamint azoknak a járulékait, a perújított felperes ugyanis ezáltal a res iudicata tilalmába ütköző módon tette vitássá az egyszer már jogerősen elbírált követelést.

A beállt anyagi jogerőt önmagában nem szünteti meg az a tény, hogy az egyik fél javára várakozási díj és pótdíj valamint járulécai jogcímén egyszer jogerősen megítélt követelést a

másik fél jogalap nélküli gazdagodás, kártérítés és járulécai jogcímén követeli vissza, ezáltal **ugyanis ismételten az a tény- és jogkérdés képezi az eljárás érdemét, hogy várankozási díjat és pótdíjat a perújító alperes a perújított felperessel szemben érvényesíthetett-e.**

Ugyanezen jogértelmezést támasztja alá a **BH1979. 223.** sz. publikált eseti döntés is, amelyben a Legfelsőbb Bíróság gyakorlatilag analóg tényállás mellett rögzítette azt, hogy a **jogerős fizetési meghagyással megítélt követelés jogalap nélküli gazdagodás jogcímén történő visszakövetelése az ítélt dolog vitássá tételének a tilalmába ütközik, így már az eljárt közjegyző is vissza kellett volna, hogy utasítsa a fizetési meghagyás kibocsájtása iránti kérelmet:**

„Ha a jogerős fizetési meghagyás alapján kifizetett összeget a kötelezett jogalap nélküli gazdagodás címén visszaköveteli, a keresetlevél idézés nélküli elutasításának van helye, feltéve hogy az perújítási kérelemnek nem tekinthető [Pp. 130. § (1) bek. d) pont, 157. § b) pont, 229. §, 251. § (1) bek., 260. § (1) bek. a) pont, 261., 263., 264. §].

A per előzménye az, hogy az alperes kérelmére a bíróság utóbb ellentmondás hiányában jogerőre emelkedett fizetési meghagyást bocsátott ki a felperes ellen 784 510 Ft vállalkozói díj és kamata tárgyában.

A perben a felperes 623 003 Ft-ban megjelölt összeget követelt vissza, mert azzal az alperesnek nem tartozott.

A bíróság az alperest a kereset szerint marasztalta, ítéletének indokolása szerint az alperes alaptalanul hivatkozott ítélt dologra, a felperes más jogcímen, jogalap nélküli gazdagodás alapján lépett fel követelésével. Az összegszerűség megállapítása szakértői véleményen alapult.

Az ítélet ellen az alperes fellebbezett és az első fokú ítélet hatályon kívül helyezését, valamint a per megszüntetését kérte. A fellebbezés lényege ama kifogásának a megisméltése, hogy a marasztalás tárgya ítélt dolog.

A fellebbezés alapos.

A felperes ugyanannak az összegnek egy részét követelte vissza, amelyet a jogerőre emelkedett fizetési meghagyás folytán az alperes részére ki kellett fizetnie. A tartozatlan fizetésre, jogalap nélküli gazdagodásra való hivatkozás tartalmilag nem egyéb, mint a felperes követelésével szemben kifogásként tett olyan állítás, amelyet a kibocsátott fizetési meghagyással szemben benyújtandó ellentmondásban kellett volna felhozni.

A jogerőre emelkedett fizetési meghagyásnak ugyanolyan hatálya van, mint a jogerős ítéletnek [Pp. 321. § (1) bek.], vagyis ítélt dolgot eredményez (Pp. 229. §). A Pp. 130. §-a (1) bekezdésének d) pontja értelmében a keresetlevelet idézés kibocsátása nélkül el kell utasítani, ha a felek között ugyanabból a ténybeli alaptól származó ugyanazon jog tárgyában már jogerős ítéletet hoztak, illetőleg a 157. §-nak b) pontja értelmében a pert meg kell szüntetni, ha az előzőek

ellenére a keresetlevél elutasítása nem történt meg. Mivel ez az eset nem áll fenn, a Legfelsőbb Bíróság a hivatkozott jogszabályok, valamint a Pp. 251. §-nak (1) bekezdése alapján az első fokú ítéletet hatályon kívül helyezte és a pert megszüntette.

Meg kell jegyezni, hogy a bíróságnak a Pp. 3. §-a (1) bekezdésének utolsó mondata alapján vizsgálnia kell, hogy a fél kérelme tartalmilag nem tekinthető-e perújításnak [Pp. 260. § (1) bek. a) pont], és ha ez a Pp-ben előírt feltételek alapján ilyennek minősíthető, a XIII. fejezet rendelkezései szerint kell eljárni. (Legf. Bír. Gf. VII. 31 180/1978. sz.)"

Hivatkozni kívánunk végül a **1969/2009. számú gazdasági elvi határozatra**, amely az alábbiakat rögzíti:

*„E körben az alperes felülvizsgálati kérelmében helytállóan hivatkozott arra, hogy **a kereset alapjának nem a jogállítást, hanem a tényeket kell tekinteni.** Az e vonatkozásban egységes bírósági gyakorlat szerint **az ítélt dolog tárgya: a keresettel érvényesített jogról való döntés, az annak alapjául szolgáló releváns tények és jogi okfejtések, így a felek közötti jogviszony minősítése is, amely utóbb vitássá nem tehető, attól egy későbbi perben a bíróság sem térhet el (BH 2002.235.).**”*

Az, hogy ezzel szemben az eljárás első- és másodfokú bíróság arra alapítottan utasította el a perújítási kérelmet, hogy az érvényesített jog más, mivel az egyik fizetési meghagyásos eljárásban „várakozási díj- és pótdíj” lett jogként megjelölve, míg a másik fizetési meghagyásban az így megfizetett összeg „jogalap nélküli gazdagodás” jogcímén lett visszakövetelve, megítélésünk szerint teljességgel ellentétes a jogalkotó alappal feltehető szándékával, illetve a megjelölt jogszabályrészecskék céljával.

Azáltal pedig, hogy az eljárás bíróságok egy indokolatlanul szűkítő, gyakorlatilag szó szerinti értelmezést követeltek akkor, amikor a perújítási kérelmet elutasították, ahelyett, hogy a jogszabályt annak célja szerint értelmezték és alkalmazták volna, megvalósította az Alaptörvény 28. cikkének a sérelmét.

A t. Alkotmánybíróság 2019.01.11. napján kelt tájékoztatásában foglaltakra tekintettel előadjuk továbbá, hogy bár valóban az Alkotmánybíróság gyakorlata szerint önmagában az egyes intézményvédelmi kötelezettségekre és államcélokra alkotmányjogi panasz nem alapozható, ám a jelen beadványban részleteiben is kifejtettek szerinti Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésére alapított jogsérelmi hivatkozás vizsgálata során nem mellőzhető az Alaptörvény egyéb rendelkezéseivel való vizsgálat lefolytatása, figyelemmel arra, hogy az Alaptörvény jogokat biztosító és egyéb rendelkezései egymásra reflektáló szerves egészet alkotnak, így az egyes alapjogok sérelmének a vizsgálata során szükségszerűen figyelembe kell venni az egyéb – jogot közvetlenül nem keletkeztető – rendelkezéseket is, amelyek feltájják a szabályozás mögöttes tartalmát.

3. Egyéb nyilatkozatok és melléletek

a) Nyilatkozat arról, ha az indítványozó kezdeményezte-e a bíróságon az alkotmányjogi panasszal támadott bírósági ítélet végrehajtásának felfüggesztését.

Előadjuk, hogy a perújító alperes nem kérelmezte a támadott végzések végrehajtásának a felfüggesztését.

b) Ügyvédi meghatalmazás eredeti példánya, vagy jogtanácsosi igazolvány másolata, ha az indítványozó jogi képviselővel jár el. (Melléklet)

Korábban már csatoltuk a perújító alperes jogi képviselőjének a jelen eljárás lefolytatására vonatkozó meghatalmazását.

c) Nyilatkozat az indítványozó személyes adatainak nyilvánosságra hozhatóságáról (Melléklet)

Indítványozó előadja, hogy a személyes adatai közzétételéhez nem járul hozzá.

Kelt: 2019.02.18.

[Redacted]

perújító alperes, úgy is, mint indítványozó

képviselőjében

L. Nagy Ügyvédi Iroda, L. Nagy Rajmund
ügyvéd

[Redacted]

[Redacted]